

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. március 14-én.

János evangéliuma 14. rész 27. verse: „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!”.

Kedves Testvéreim!

Sajnos ismét azzal kell kezdenem egy igehirdetést, most már harmadszor, hogy csak online formában lehetünk együtt. Így volt ez tavaly márciusban és novemberben, és most is ezzel kell szembenéznünk. Csaknem teljesen üres a templom, a gyülekezet jelenlétét egy szám jelzi a telefon képernyőjén. Mégis hiszem, hogy ez a gyülekezet is Jézus Krisztus nevében jött össze, hogy erre a virtuális gyülekezetre nézve is igaz Jézus ígérete, hogy ahol ketten, vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, ott jelen van közöttük. Hiszem, hogy Lelkével így van közöttünk, itt a templomban, és otthonainkban is a mi Megváltónk.

Krisztus Urunk azonban ezen a mai napon egy nagyon erőteljes üzenetet is ad nekünk. Míg az egyik oldalon arról beszél, hogy ne legyen a szívünkben nyugtalanság vagy csüggedés, a másik oldalon meg is ígéri, hogy békességet ad nekünk. Nagyon egyszerűen arról van itt szó, hogy az ígéretével bátorít bennünket.

Miről is szól a bátorítás? Arról, hogy ne nyugtalankodjék a szívünk. Lehet, hogy nehezen értjük, hogy mit is jelent a nyugtalanság, de egy dolog egészen biztos. Nem jó érzés. Sőt, aki nyugtalan, az nem is tud rendesen aludni, csak forgolódik az ágyában, aki nyugtalan, az nem tud megfelelően odafigyelni az életének a dolgaira. A nyugtalanság mindent felborít, mindent megrendít.

Azért, hogy jobban értsük, milyen nyugtalanságról van itt szó, hozok néhány bibliai történetet ennek megvilágítására. Ez a nyugtalanság jelent meg Heródes szívében, amikor megjelentek nála a napkeleti bölcsek, és elmondták, hogy megszületett a zsidók királya, és ezt az újszülött királyt keresik. Heródes lelke pedig egészen megzavarodott ettől a hírtől. A trón, amihez kétkézzel ragaszkodott, most hirtelen egy újabb trónkövetelő miatt bizonytalanná vált. Ami a biztosat jelentette neki, bizonytalan lett. Nyugtalan volt a szíve.

Aztán ez a nyugtalanság olyan érzés, mint amikor valaki úgy véli, hogy kísértetet lát. Jézus egy alkalommal elküldte a tanítványait előre a Genezáreti tó túlsó partjára. Aztán elindult utánuk a vízen járva. A tanítványok lelke megzavarodott, nyugtalan lett, mert azt hitték, hogy kísértet jár arra. Ugyanígy kísértetnek gondolták a feltámadott Jézust, amikor a bezárt ajtók ellenére belépett a tanítványok közé. Ez a nyugtalanság pedig a teljesen ismeretlen dolgoktól való, szinte pánikszerű félelmet jelent.

Van aztán ennek a nyugtalanságnak egy egészen belső része. Amikor fájdalmat látunk, nehézségekkel találkozunk, és emiatt válunk nyugtalanná. Olyan ez, mint amikor a belsők felkavarodik. Ez történt Jézus lelkében, amikor elment Lázár halála után Betániába és látta sírni Máriát, Mártát, meg az ott lévő zsidókat. Megrendült a lelke. Nem maradt érintetlen mások fájdalmát látva. Az evangéliumból felénk szóló biztatás és bátorítás ezért hangzik Jézus szájából megértéssel. Ő maga is átélte mindezt. „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek”.

Nem kellett hosszasan töprengenem ahhoz, hogy észrevegyem, ez a típusú nyugtalanság ott van mindnyájunk lelkében. Hiszen elveszítettünk nagyon sok mindent, amit biztosnak gondoltunk. Volt egy rendszere az életünknek, hogy a gyerekek óvodába, iskolába mennek, a felnőttek dolgoznak, a nyugdíjasok pedig végzik a mindennapok teendőit. Bevásárolnak, kertészkednek, segítenek az unokák, dédunokák körül. Ez a rendszer nincsen. Minden korosztályt érint ez az érzés, hogy amit biztosnak hittünk, az megrendült körülöttünk.

Ugyanakkor ott van az az érzés is, hogy valami ismeretlent látunk, és emiatt megrémülünk. Ismeretlenül magas számokat látunk a fertőzöttek között, ami miatt a kórházi ellátás bizonytalanná vált. Ismeretlen a személyes tragédiáknak a sora, ami családokat érint a személyes kapcsolatok megszakadása miatt, a kórházban és idős otthonban lévők látogatásának tiltása miatt, szerettük elveszítése miatt. Ismeretlen az a feszültség, amit ez az egész helyzet előhoz. Kicsit hitetlenkedve, értetlenkedve, de ugyanakkor félelemmel telve nézünk körül. Igenis nyugtalan a szívünk, mert nem tudjuk, hogy pontosan mivel nézünk szembe.

Ez a sokféle bizonytalanság és ismeretlen érzés előhozza bennünk azt is, hogy felkavarodik a lelkünk. Olyan ez, mint amikor egy pocsolyához odamegy egy kisgyerek. Mielőtt belelépne, a vízfelszín kristálytisztá, annyira, hogy talán még inni is lehetne belőle. Aztán ahogyan belerohan, az egész felkavarodik, és minden zavarossá, sárossá válik. Ilyen most a mi lelkünk is: nyugtalan, felzavarodott. Ezért mondja Jézus: ne nyugtalankodjék a ti szívetek.

Ugyanakkor emellé az érzés mellé odatesz még egyet. Ne csüggedjen a szívetek. Ne rettegjen, ne féljen, ne szorongjon. Ezt az érzést pedig akkor értjük meg, hogyha ismét egy bibliai történetet hozok példaként. Jézus és a tanítványok hajóval mennek a tengeren. Ott van a hajóban velük a Mester, de éppen alszik. Óriási szél támad, a hullámok olyan nagyok, hogy a hajóba is bejut a víz. Elkezdik kimerni a vizet, de úgy néz ki, hogy nincsen esélyük a vízzel szemben. Jézus pedig megszólítja őket: mit féltetek ti kicsinyhitűek? Miért vagytok megrettenve? Itt vagytok veletek. És ráparancsol a szélre, és elcsendesedik minden. Ne csüggedjen a szívetek.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. március 14-én.

Kedves Testvéreim! Életünk sokféle érzés-kavalkádjában, bizonytalanságában, félelmében vegyük észre, hogy Jézus itt van velünk. Lehet, hogy úgy érezzük, a hullámok nagyobbak, mint amit az életünk kibír. Lehet, hogy úgy érezzük, hogy az erőnk kevesebb, mint ami a feladatokhoz szükséges. Lehet, hogy az van bennünk, hogy mindezt csak túlélni lehet, itt semmi más remény nincsen. Csakhogy Jézus itt van velünk. Ezen az istentiszteleten is, az életünkben is, a bezártságban is, az online oktatásban is, a home office-ban is, a veszteségeinkben is, meg a fájdalmainkban is. Most pedig biztat minket: „ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne is csüggedjen”.

Miért is? Azért, mert ő békességet ad nekünk. „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja”. Olyan tehát ez a nyugalom, amelyet ez a világ nem tud adni. Olyan, ami nem érhető el egy wellness hétvégével. Olyan, ami nem érhető el egy nagyon szép kirándulással. Olyan, ami felülmúlja a legszebb szabadságélményünket is. Olyan, amit ha szeretnénk elérni, és ehhez minden körülményt biztosítanánk, akkor sem sikerülne. Krisztus békessége nem hasonlítható a világban elérhető békességhez.

Ennek pedig az oka az, hogy van egy titkos összetevője a Jézustól jövő békességnek. A recept ugyanis úgy kezdődik, hogy vegyél egy személyes kapcsolatot Krisztussal. Az összes többi hozzávaló pedig bármilyen sorrendben mellé tehető, mert békességre találunk. Ha minden úgy kezdődik, hogy legyen személyes élményed a Krisztustól jövő erő és áldás, akkor teljesen mindegy, hogy mi kapcsolódik hozzá. Mindegy, hogy azzal folytatódik-e, hogy félelmeink vannak. Mindegy, hogy az következik-e, hogy kétségbeestünk. Mindegy, hogy a további összetevők között ott van-e a COVID, vagy a betegség, vagy a veszteségeink, vagy akár a halál is. Jézus békessége mindenben túlmutat, és mindent felülír.

Ez pedig nem azt jelenti, hogy mindent azonnal megváltoztat. Nem azt jelenti, hogy a körülmények, a nehézségek egy csapásra eltűnnek. Egyszerűen csak hordozhatóvá válik az, ami hordozhatatlan, feldolgozhatóvá válik az, ami feldolgozhatatlan. Életté válik az, amiről korábban azt gondoltuk, hogy nem élet. Amihez Krisztust hozzáadjuk, az lényegében változik meg.

Olyan ez, mint amikor kényszerhelyzetben kénytelenek vagyunk olyan vízből inni, ami nem tűnik túlságosan megbízhatóknak. A szennyeződések kiszűrése után ilyenkor egy speciális tablettát dobunk bele, hogy ne legyen számunkra veszélyes az, amit megiszunk. Az előtte ivásra alkalmatlan víz, ettől ihatóvá válik. Krisztus békessége ugyanilyen. Az életünk, amelyről azt gondoljuk, hogy már nem is igazi élet, amiről azt gondoljuk, hogy nincsen benne nyugalom, az Krisztus erejével nyugodttá válik. Megnyugszik a szívünk, megnyugszik az életünk, mert Krisztus békessége van benne.

„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja”. Krisztus békessége az a csendesség és megnyugvás, ami ott keletkezik, ahol egyébként nem lenne csend és nyugalom. Napra pontosan 8 évvel ezelőtt történt, hogy hatalmas lehűlés és havazás történt a mi megyénkben is. Ezt követően az erős szél miatt hófúvás bénította meg az országunk közlekedését. A Tata mellett is elfutó M1-es autópályán nem volt forgalom. Amikor kimentünk, hogy egy kis enni- és innivalóval segítsük az ottrekedteket, akkor azzal szembesültünk, hogy az autópályán nyugodtan lehetett sétálni, hogy az egyébként izonyatos közlekedési zaj helyett szinte teljes a csend. Ahol zajnak, nagy sebességgel közlekedő autóknak kellett volna lenniük, ott csend volt, és semmi nem mozgott.

Ez a krisztusi békesség. Amikor a lelkünk azon a helyen, ahol korábban zaklatott volt, ott megnyugszik. Amikor a szívünk azon a ponton, ahol hevesebben dobogott, visszatér a megfelelő működésébe. Amikor az életünk a zaklatottságból eljut a teljes megnyugvásig. Nem a külső körülmények változása miatt, hanem azért, mert Krisztus az életünk részévé vált. Adja meg nekünk a mi Urunk, hogy valósággá váljon ennek a biztatásnak minden szava az életünkben: „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!”.

„Legyen meg a Te akaratod!” | Ha elkerülnek gondok, bánatok, | könnyű kimondani. De ha nehéz | órák jönnek, s az öröm ködbe vész? | Ha a szív vérzik, a lélek zokog, | ha éjszakának tűnnek nappalok, | eltördelni mégis a mondatot, | hogy „legyen meg a te akaratod”? | Inkább sikoltanék: „Atyám, ne, ne! | Miért kell ennek így történnie?!” | Szívem keserű lázadásba jut, | ha érthetetlen előtte az út. | Sírva tesz fel kínzó kérdéseket: | „Én Istenem, hát ez a szeretet?!” | Aztán elcsitul: „Bocsáss meg, Atyám! | Te szeretsz engem híven, igazán. | Kínban vergődő szívvel is tudom: | Te vezetsz engem a legjobb úton. | Ellenemre is véghezviheted, | de szívem attól nem lesz csendesebb. | Taníts meg hát szívből kiáltani | ne csak szájjal, de szívvel mondani: | „Ahogy te akarod, ne ahogy én!” | A békesség csak így lesz az enyém. | Lehet az út tövises, meredek, | amerre vezetsz, bátran mehetek. | S mindennapi kérésem az marad: | „Add, hogy csupán Téged kívánjalak!”” (Túrmezei Erzsébet: A legnehezebb kérés) **Amen!**